

Fokkerij met het oog op duurzaamheid en economie. Het zijn al jaren de sleutelwoorden op het melkveebedrijf van Marc Ledoux en Mieke Vergauwe uit Passendale. Het hoge eiwitgehalte is hun belangrijkste stokpaardje. 'Het is enkel daarmee dat je vandaag geld verdient.'

Mieke en Marc Ledoux: 'Als er verschillende generaties met goede gehalten voor zitten, durf ik gerust een lage gehaltestier gebruiken'

tje. 'Voortgaande op het papier en op wat ik zie, durf ik met bepaalde stieren uitgebreid te werken. Als ik in een stier echt geloof, zet ik hem breed in. Neem nu Orcival. In mijn ogen is dat omwille van de breedte de ideale combinatie op Steven.' Verschil tussen de kleuren maakt Ledoux niet meer. 'De zwartbonten probeer ik af en toe terug te kruisen', geeft de veehou-

Ruim 18 jaar geleden startten Marc (48) en Mieke (46) Ledoux met 19 melkkoeien van het rode West-Vlaamse ras op het ouderlijke gemengde bedrijf. Vrij snel ging het op de Klokhoeve in Passendale richting de modernere roodbonten. Een van de eerste kruisingsstieren was Triumph, een combinatie die het eiwit spectaculair liet dalen. 'Daarna hebben we onmiddellijk bijgestuurd', beklemtoont Ledoux, die sindsdien bij de selectie van de fokstieren het eiwit consequent als eerste kenmerk onder ogen neemt. Voorbeelden van die grondlegers zijn Gotthard, Franko, Leon en later Jubilant en de favoriet Andries. 'Het heeft toen twee tot drie generaties geduurd voor we op ons huidige niveau waren. Dat is typisch voor fokkerij. Je bouwt het traag op, maar je bent het soms heel snel weer kwijt.'

Zwartbont op roodbont

Op 305 dagen leverden zijn 36 zwart- en roodbonte melkkoeien gemiddeld 9877 kg melk met 4,11 % vet en 3,61 % eiwit. Ook in de toekomst vestigt de West-Vlaamse melkveehouder verder zijn aandacht op dat punt. 'Het is enkel met het

hogere eiwitgehalte dat je vandaag extra geld kunt verdienen.' Om aan het fokdoel voor eiwit te beantwoorden krijgen op dit ogenblik Taco en Kian kans. De hoofdbrok is niettemin aan de Franse vererfer Orcival besteed, terwijl de laatste doses van Tidy-Brook Steven het vat nog uit moeten. Omwille van de Belgische testcijfers zette hij de Amerikaanse vererfer twee jaar na elkaar in. De huidige vaarzenlichting telt daardoor bijna alleen Stevenbloedvoe-

ring. De vijf vaarzen schenken met hun sterke uierbeeld veel voldoening. Ook op gebied van de litervererving en het eiwitgehalte staat het vijftal goed zijn manne-

der aan. 'Je weet nooit of er eens eentje uitspringt voor de prijskampen. Roodbont is nog altijd mijn favoriet, maar je moet wel de juiste stieren zien te vinden.' Dat is volgens hem het grootste probleem om aan de rode kleur vast te houden. 'Ik probeer wat te alternen maar het is moeilijk. Stukje bij beetje schuif je toch op richting zwart.' Met zwartbont op prijskampen deelnemen ziet hij voorlopig nog niet zitten. 'Door de gedeeltelijke omschakeling richting zwartbont zitten we nu nog een beetje in de overgang. Ik hoop wel dat ik nog een keer een echte topper fok voor de prijskamp. De kansen zijn dubbel: enerzijds met het zwartbont, vaak voorzien van een roodfactor, en anderzijds met roodbont.' Maar zelfs de echte exterieurvererfers krijgen ondanks een vaak lager eiwitgehalte wel eens kansen op de koeien. Addison dochter Tedo van de Klokhoeve is daarvan een sprekend voorbeeld. Zij combineert het exterieur van vader met de productie van haar moederlijn. Zo sloot ze haar afgelopen lijst na 305 dagen af met 11.224 kg melk en 3,09 % vet en

Rofa van de Klokhoeve (v. Tulip), 86 punten
Productie: 4.05 305 12.938 4,18 3,29

Eiwit levert extra geld

Marc Ledoux: 'Met fokkerij bouw je de zaken traag op, maar ben je ze soms snel weer kwijt'

3,49 % eiwit bij een exterieurscore van 86 punten. Over de hele lactatie telt haar lijst 3,60 % eiwit. Bij de start van haar tweede lactatie loopt het produceren op nieuw vlot. De eerste melkcontrole leverde een dagproductie van 63 kg melk. 'Als er verschillende generaties met goede gehalten voor zitten, durf ik met een gerust hart eens een lage gehaltestier met een grote plasvererving en dito exterieur ertussen te gebruiken.'

Duurzaam fokken

De laatste jaren fokt Ledoux behoorlijk krap in het jongvee. De stijgende langleeftijd van de koeien ligt daarvoor aan de basis. 'Als een koe niet voldoet, gebruik ik al snel een witblauwe', vertelt hij. 'Ik heb fokmateriaal genoeg. Koeien moeten eerst kunnen lezen en schrijven vooraleer ze met een zwarte of rode stier worden gecombineerd. Door alleen met de allerbeste dieren verder te werken, kun je ook snel vooruit.' Naast traditionele kenmerken zoals uiers en benen let de fokker ook sterk op de duurzaamheids- en gezondheidsken-

merken. Met name de uiergezondheid voert Ledoux hoog in het vaandel. 'Ik hou niet van koeien die hun melk uitliggen', verwijst hij naar een fout uit het verleden. Op vandaag ligt het bedrijfsgemiddelde voor celgetal maandelijks onder de 100. 'Vroeger met roodbont had je een aantal stieren die daarvoor gevoeliger waren. Nu probeer ik dat nog altijd te compenseren. Met koeien die melk uitliggen krijg je immers het snelst last.' Uiergezondheid vormt een van de uithangborden van het bedrijf. Sinds afgelopen zomer wordt de melk op vraag van de melkerij apart opgehaald voor de productie van babyvoeding. Deze zogenaamde SPL-melk levert een extra premie op van een halve eurocent per liter. Voorwaarde is het voldoen aan een extra criterium dat het aantal organismen dat nog onder de temperatuur van de koeltank kan groeien, normeert. 'Je krijgt er niet veel extra voor uitbetaald. Maar ook de kleine beetjes helpen.' Het fokken op dergelijke duurzaamheidskenmerken bevalt hem goed. 'Ik zie dat de koeien ouder worden. We mel-

ken er nu al verschillende van zes en soms zeven lactaties. Dat is ook het doel. Als je een vaars in je stal binnenbrengt, wil je toch dat ze vier tot vijf lactaties kunnen meegaan.' Op elk aspect van het management probeert de West-Vlaamse veehouder nauw toe te zien. Zo springt Ledoux net zo strikt met de voerwinning van de 12 hectare gras en 8 hectare maïs om. De eerste snede wordt volledig gemaaid, terwijl de rest van de grasoogst door de dieren zelf wordt opgehaald. 'Grazen is nog altijd de goedkoopste manier om het gras te winnen.' Voor het eerst opteerde Ledoux afgelopen jaar om de eerste snede in plastic balen te winnen. 'Ik denk wel dat het de meerkost waard zal zijn', zegt hij overtuigd. 'Als een graskuil warm wordt, verlies je meer dan je denkt aan voederwaarde. Het is het eerste jaar dat we ons gras op die manier winnen. Alleen door het uit te proberen kunnen we weten of het beter werkt of niet.'

Annelies Debergh